

ZILVER BLAD

04 *'Zelfredzaamheid brengt je dichterbij de essentie'*

05 *'Vrije val met hindernissen'*

06 *10.250 km op de fiets. Wat doet dat met een mens?*

10 *GroenPuuscongres: 'Iedereen werkt!'*

13 *Eco-wijken, een weldaad voor ouderen*

WINTER
2017

Ernstig?

Dit is een nummer om effe bij neer te zitten. Ik zou het zelfs een 'ernstig' nummer noemen. Met bijdragen over het voorbije Schakelcongres van Groen en tegelijk een vooruitblik naar ons eigen GroenPluscongres 'Iedereen werkt.' Een motto dat vragen oproept. Want wie werkt? En wat is werk? Stof om over na te denken...

Uiteraard staan we ook stil bij wat GroenPlusers bezighoudt. Hoe ze, grijs of wit geworden, het leven zien; of op pad gaan om erover na te denken.

We hebben ook oog voor literaire verkenningen, poëzie of proza. En tenslotte zijn er enkele GroenPlusactiviteiten om naar uit te kijken.

de Redactie

Perpetuum mobile

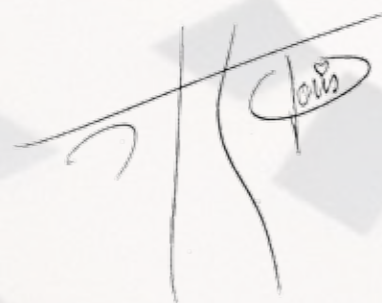
*Ze klimmen op houten dromen
en stoffen in het zand
ze hollen en dollen
en hebben jeuk
met het zand in hun pollen*

*Ze huppelen en gieren
vechten en vallen
lachen en wenen
puppelen en tieren*

*De wind speelt mee
en dartelt rond hun krollen*

*Oma's en opa's
laten zich zonnen
door het tollende leven
dat pas is begonnen*

*Ze hopen
dat d'eeuwigheid
blijft voor altijd*

Uit 'Vrije val met hindernissen'...

*Eens was de nacht doorzichtig
steenpilaar en luisterend oor
stille deelgenoot van oudere
geheimen, de minaar
die haar rusttabletten gaf.*

*Nu schoont ze elke dag een graf
Poetst de letters tot ze blinken.
Een naam in koper op marmer
geslagen en elke slag een antwoord
op ongestelde vragen.*

*De vogel die haar vleugels brak
meedogenloos van einde naar begin
wachtend tot de ochtend als een oude
vriend haar onrust streelt, het zweet
uit de lakens schudt.*

Lief Vleugels

Elle Van Loy woonde de voorstelling van de dichtbundel bij en praatte met Lief Vleugels. De neerslag van dit gesprek vind je op pagina 5.

Donut economie smaakt naar meer!

In een donut vatten wat er schort aan ons economisch concept en tegelijk tonen hoe het anders kan, dat lukt alleen de groten. Kate Raworth slaagt daar met verve in, in haar boek "Doughnut Economics. Seven Ways to Think Like a 21st-Century Economist". Zalen vol mensen luisterden al naar haar verhaal. Op YouTube zie je haar in actie.

Steevast vertelt Kate Raworth hoe ze als studente economie op haar honger bleef met vragen over de hongersnoden in Afrika, milieuverloedering of het belang van zorg- en opvoedingstaken. Dat waren 'externaliteiten', zeiden haar proffen, niet de essentie. Economische groei zou die problemen oplossen en algemene welvaart brengen. Daarmee was de kous af. Maar niet voor Kate.

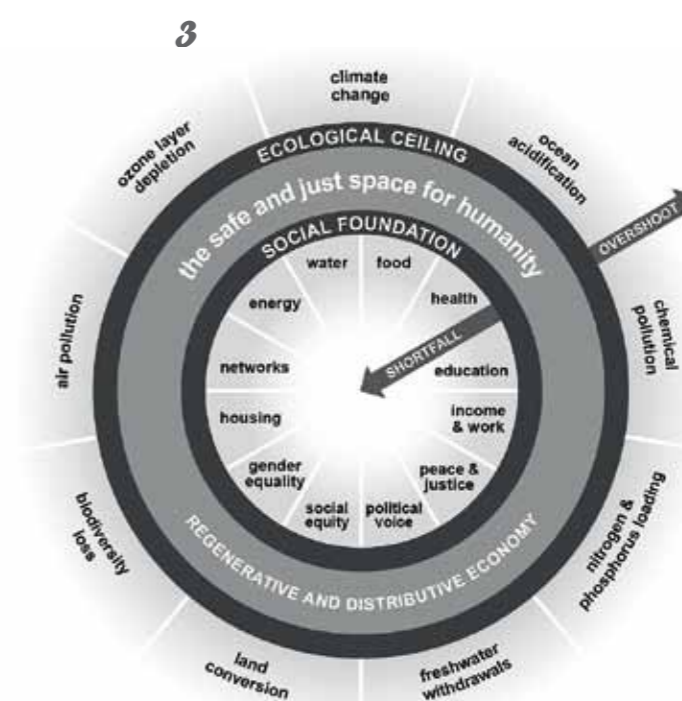
Ze gooide zich eerst op het ontwikkelingswerk met vrouwen in Zanzibar en monitorde vervolgens vier jaar de millenniumdoelen van de VN. Die zijn intussen tot haar grote voldoening omgevormd tot SDG (Sustainable Development Goals). Maar ze zag er ook hoe handelsakkoorden een kwestie zijn van brute macht. Vervolgens werd Kate moeder van een tweeling. Zorg werd nu ook deel van háár leven. Toch nam ze een jaar later al de uitdaging aan om Oxfam te leiden. Dat deed ze 10 jaar. Ze ondervond hoe moeilijk het is om fair trade op de agenda te krijgen en lokale dorpsgemeenschappen de zeggenschap over hun leefomgeving te laten behouden. Ze zag de menselijke en milieuschade die grote bedrijven aanrichtten. En ze begreep dat groei alles behalve de oplossing was. Groei vergrootte alleen de inkomenskloof en ontwrichtte het klimaat. Kate vond het meer dan tijd voor een nieuw economisch model voor de 21ste eeuw. Dat werd de 'donut economie'.

Kate Raworth, intussen professor in Oxford en Cambridge, wijst op minstens vier flaters in het klassieke vraag- en aanbodmodel. Ten eerste bekijkt dat model economische activiteit los van ons ecosysteem, wat gewoon niet kan. Ten tweede negeert het straal de

enorme hoeveelheid onbetaalde zorgarbeid, meestal van vrouwen. Verder is het doorgaans niet rationeel eigenbelang dat ons bezielt. Wij houden juist van samenwerken en wederkerigheid.

En ten slotte stagneert het inkomen uit loon en dividenden bij de gezinnen al lang. Alleen zij die de economie in handen hebben, vergaren nog rijkdom. Het groeimodel klopt dus niet.

Hoe koppel je dit aan het beeld van de donut? Simpel. Buiten de donut vragen wij meer van het ecosysteem dan dat aankan. Wij plegen een aanslag op de biodiversiteit, vervuilen lucht, bodem en water en we veroorzaken klimaatverandering. In de donut-holte is de armoede en ongelijkheid te groot voor een menswaardig leven. Daar overleven de paria's van het neoliberalisme. Het evenwicht tussen ecologisch systeem en menswaardig leven ligt in de donut zelf, vandaar de donut economie. Dat evenwicht moet het doel zijn van de economie. De motor ervan is menselijk welzijn. Ieders welzijn is ons gezamenlijk belang. Wij dragen daar allen aan bij. Zoiets vraagt wel een flinke mentaliteitswijziging bij politici en zakenlui: de vraag hoeveel geld ze ergens kunnen uithalen verandert in hoe ze waarde kunnen creëren en teruggeven aan de gemeenschap. Het systeem verdeelt ook van in het begin en herverdeelt niet achteraf. De donut economie vraagt dus echt wel een nieuwe bril. Maar bestaat er een alternatief om met zijn allen te overleven?!

'Zelfredzaamheid brengt je dicht bij de essentie'

Onze loopbanen worden langer en alsmat complexer. Werk vandaag is niet meer het werk van 30 jaar geleden. 1 op 10 werknemers loopt risico op een burn-out en 64 % van de werknemers lijdt onder stress. De helft van alle Vlamingen vreest om ooit een burn-out te hebben. Onze regering keurde onlangs een Wet Wendbaar en Werkbaar Werk goed, maar die gaat enkel over flexibilisering, verlof en arbeidstijden. Over kwaliteit van werk wordt met geen woord gerept. Dat is absoluut onvoldoende voor Groen.

De West-Vlaming Johan De Schacht en de Limburgse Gerda Bleus, ze ontmoetten mekaar zo'n halve eeuw geleden, halfweg Watou en Poperinge. Architect Johan begeleidde jongeren van de Bouworde, huisvrouw Gerda had de handen vol met haar drie kinderen. Als Johan vast gaat werken voor de Bouworde, kijken ze uit naar Gent. De kinderen kunnen er naar de Steinerschool, de weekends brengen ze door in Poperinge. Als compensatie voor het op en neer rijden planten ze er 3200 boompjes op een aangekochte lap grond waarvoor anderen de neus ophalen...

Het leven van Gerda en Johan straalt zelfredzaamheid uit. Met eenvoudige, gerecupereerde materialen hebben ze hun bestaan uitgebouwd. Vindingrijkheid was daarbij troef.

Gerda neemt als eerste het woord. 'Door de keuzes die je maakt, bepaal je de waarde van het geld dat je besteedt. Dus voor elke euro die je uitgeeft ben je verantwoordelijk. Johan vult aan: De plek waar we wonen bezitten we niet, we mogen ze enkel gebruiken. We willen die plek beter nalaten voor onze kinderen en kleinkinderen.' Die opdracht hebben ze samen ter hand genomen. Zegt Gerda: 'We zijn altijd heel autonoom geweest. De zorg voor eigen afval en de zuivering van water lieten we niet over aan de gemeenschap. Alles zit in een kringloop en die respecteer je. (pauzeert even) Zelfredzaamheid brengt je ook dicht bij de essentie, het leert je dat er niet altijd geld nodig is om iets te realiseren. Door je te verbinden met gebruikte materialen ontdek je nieuwe mogelijkheden.' Johan vervolgt: 'Die zelfredzaamheid willen we doorgeven aan onze kinderen. Beter dan ervoor sparen, is kinderen steunen in wat ze ondernemen.' Het brengt ons gesprek bij Fien, de jongste dochter, die boerin is geworden. Een niet evidente keuze in tijden van automatisering en schaalvergroting. Gerda: 'De evolutie in de landbouw is verpletterend voor kleine boeren die ziel hebben voor hun grond. Fien boert, samen met haar zus, die het sociale luik op zich neemt. Ze hebben vier koeien en een trekpaard, en telen biologisch dynamisch groenten, die van de hand gaan in pakketten.'

'De Stoppel' heet het bedrijfje. Klinkt heel idyllisch, maar kan het ook de tijd doorstaan? 'De harde realiteit is dat de consument zich moeilijk of niet verbindt met het leven van de boer', weet Johan.

Waarover ons gesprek verder liep?

Als architect stelt Johan zich vragen bij het afbreken of strippen van oude woningen. En bij het klakkeloos gebruik van almaar nieuw materiaal en gesofisticeerde technologieën. Zo gezegd om te beantwoorden aan 'de normen'. Zelf bewijst hij dat het anders kan, bouwen met respect voor het werk van onze voorouders en met technieken die de autonomie van de bewoner respecteren.

Zoals gezegd woonden Johan en Gerda ook een tijdlang in Gent. Ook daar lieten ze weinig aan het toeval over. Onder hun impuls verwierf de wat uitgebluste Pieter Colpaertsteeg nieuw leven. Met geveltuintjes en een band met de straatbewoners. Gerda: 'Als ik langs een container kwam, nam ik bruikbare dingen mee om verder te werken aan ons huis.'

Johan en Gerda koesteren nog een droom. Gent hebben ze verruild voor een leegstaand boerderijtje uit 1850; met 2 ha weide en akkerland een zeldzame getuige. Met oude materialen willen ze het gebouw in zijn waardigheid herstellen. Er wordt ook een ruimte voorzien voor opvang of samenwonen. 'Geef ons 3 tot 4 jaar en kom dan nog eens kijken', besluit Johan met een glimlach.

'Vrije val met hindernissen'

Lief Vleugels en partner bij de boekvoorstelling

Gesponsord door Groen Herentals werd de nieuwe dichtbundel 'Vrije val met hindernissen' van Lief Vleugels (° 1953) voorgesteld in de Lakenhal van de Keizerstede. De bundel is een vervolg op het biografische boek 'Alles stroomt', waarin een waargebeurde tragedie beschreven wordt.

Lief Vleugels schreef 5 romans en drie poëziebundels. Ze was als docent schrijfttraining en poëzie verbonden aan de Antwerpse SchrijversAcademie, de Schrijversvakschool in Paramaribo, Suriname, en diverse instellingen. Ze geeft lezingen in België en Nederland. Haar auteurslezingen worden gesubsidieerd door het Vlaams Fonds voor de Letteren. Dat haar roman 'Alles stroomt' een poëtisch vervolg kreeg, had de schrijfster zelf niet verwacht.

In 'Alles stroomt' vertelt ze het verhaal van dochter Inge die in 2014 samen met haar vriend uit het leven stapte. Iets meer dan een jaar nadat Inge zich de dood schonk, kwam Lief lelijk ten val. Ze liep daarbij zware kwetsuren op. Lief: 'Die val was hallucinant. Ik viel van een trap en tijdens die val botste ik zowat overal tegen aan. Het voelde aan alsof ik mijn dochter Inge achterna sprong. In het ziekenhuisbed en vooral tijdens de revalidatie had ik veel tijd om na te denken. De sprong van Inge en mijn val van de trap vloeiden in elkaar.'

Waar Lief Vleugels met 'Alles Stroomt' de ambitie van haar dochter voltooide -het boek werd geschreven aan de hand van Inge's dagboeken- worden in de poëziebundel 'Vrije val met hindernissen' de inzichten en doorzichten vertaald van een moeder die haar dochter noodgedwongen moet loslaten. Lief schonk haar dochter zelfs een pseudoniem. Lief: 'De roman was het boek dat Inge wou schrijven. Ik gaf haar de naam Mathilde en zo heet ze ook in mijn poëziebundel. 'Vrije val met hindernissen' bestaat uit 3 cycli,

'Het voelde alsof ik mijn dochter Inge achterna sprong.'

3 verschillende standpunten: dat van de moeder, dat van Inge en dat van mijn partner Joost. Het overlijden van mijn dochter heeft ook een groot impact op hem en op onze relatie.'

De 'andere' Kris Peeters, op meerdere vlakken Liefs evenknie -beiden zijn auteur en Groen genegen- analyseerde de poëziebundel treffend. Kris: 'Het is een boek dat beter niet was geschreven. Er is niet alleen de val, maar er zijn ook de hindernissen, omdat beide drama's waar gebeurd zijn. Er is Liefs partner die haar minder ziet worden, er zijn de scherven van het verdriet die vraagtekens in haar huid kerven. Het is een caleidoscoop van wanhoop, dood, hoop en leven.'

Lief Vleugels is niet iemand die de gevoelens bij naam noemt. Maar dankzij enkele woorden, kleine taalkundige gebaren en eenvoud beleef je als lezer hét grote verdriet, de melancholie, dood en wanhoop, maar ook hoop en leven. Je wordt als het ware meegezogen in Liefs queeste die een perpetuum mobile van pijn werd. RESPECT!

'Vrije val met hindernissen' werd uitgegeven door uitgeverij P. De bundel kost € 17 en is te koop in de boekhandel.

Meer info: <http://uitgeverijp.be>, 'Lief Vleugels schrijver' op Facebook of via lief.vleugels@gmail.com

10.250 km op de fiets, wat doet dat met een mens?

Jacques Dierckx (68) is terug. Zes à zeven kg lichter. Met 10.250km in de benen. Beijing gezien en eventjes beleefd. Wat bezielde deze GroenPlusser om per fiets naar Beijing te trekken?

Jacques: Het begon eind jaren '80. Ik was wat uitgeblust en wou de 'batterijen terug opladen'. Als oud scout nam ik jaarlijks deel aan de Grote Trek. Ik leerde er pelgrims naar Compostela kennen. Dat inspireerde me om in 1989 hetzelfde te doen. Na die tocht zouden er nog 10 andere (Rome, Fatima, Jeruzalem, ...) volgen, waarvan ik er 7 tot een goed einde bracht. Eerst waren het voettochten, maar gaandeweg maakte het lichaam mij duidelijk dat ik moest overschakelen naar de fiets. In 2015 vernam ik dat 12 Nederlandse agenten een fietstocht naar Beijing hadden ondernomen. Dat sprak me erg aan. Na alle klassieke bestemmingen wilde ik nu eens 'naar-het-einde-van-de-wereld' trekken. Naar het onmetelijke, het oneindige, ... Mijn eerste poging in 2016 strandde na een val in Kazan, aan de oevers van de Wolga.

Niet getreurd. Een weekje kliniek was voor Jacques genoeg om te dromen van een nieuwe tocht. Maar wat vindt hij zo aantrekkelijk aan lange tochten?

Jacques: Het is niet direct de fysieke uitdaging. Ook niet uitsluitend een religieuze overweging. Ik ben eerder een zoekende en hopende gelovige. (pauzeert en denkt na) Zo'n tocht is als de levensweg, maar dan zeer gecondenseerd. Op tocht gaan is op zoek gaan naar 'leven-in-het-kwadraat'. Elke tocht is een aaneenrijging van van gebeurtenissen en ontmoetingen, die vaak zeer beklijvend zijn. Je beleeft momenten van pech en ontmoediging, maar ook van intense vreugde en geluk. Dat trekt me telkens weer aan.

Het doet me nadien weer 'ademen'.

Ik vraag Jacques of je als oudere dit soort uitdagingen kan blijven zoeken.

Jacques: Zo'n tocht is natuurlijk fysiek zwaar en onderweg ben je kwetsbaar. Als je ouder wordt verbetert dat niet. Misschien was dit mijn laatste grote tocht. Maar ik heb gelukkig nog andere uitdagingen in het leven. Sociaal engagement, zoals mijn betrokkenheid bij de 'Buddywerking', de 'Huiswerkklass', 'Inclusie Vlaanderen', ..., is zeker zo belangrijk.

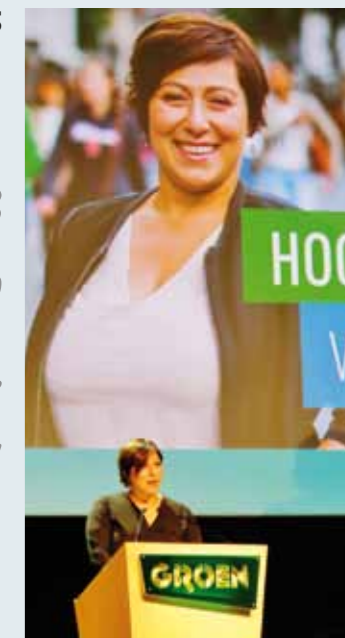
Knokke-Beijing, door landen als Siberië en Mongolië, wat maakte deze tocht zo anders?

Jacques: De mensen die je tegenkomt. De onvriendelijkheid van Russen en de bescheidenheid van Chinezen. Mongolen zijn dan weer erg goedlachs en gastvrij.

Jacques vertrok op 10 juni in Knokke en arriveerde in de Chinese hoofdstad op 12 september. Beijing, voelt dat niet aan als een land dat je binnenkomt?

Jacques: Dat valt best mee. De avond tevoren was ik gestopt op zo'n 43 km van Tiananmen. Ik wilde 's anderendaags fris aankomen. De intocht in Beijing was indrukwekkend, maar niet lastig. Tussen duizenden andere fietsers. Beijing is heel fietsvriendelijk. Het is vreemd genoeg ook een grote, westers aandoende stad. Maar zonder wolkenkrabbers en zonder historisch centrum. Gelukkig veel groen. Druk verkeer, maar overal brede fietspa-

Schakelcongres gaat voor Welvaart- garantie!

Wat is de rol van burger, middenveld en overheid in de 21ste eeuw? En hoe kunnen ze beter onderling schakelen? Naar dit antwoord gingen 400 Groenen op zoek tijdens het Schakelcongres. GroenPlus had dit congres goed voorbereid. Heel wat Plussters kwamen tussen om onze amendementen te verdedigen.

De bal werd afgetrapt door Hugo, onze voorzitter. Hij verdedigde het voorstel om **de goedgekeurde congresstukken te hertalen in een voor iedereen leesbare en begrijpbare tekst**. Te moeilijke teksten vol vakjargon, dat vonden ook de congresgangers. Ze keurden ons voorstel massaal goed.

We staan voor enorme uitdagingen: klimaatopwarming, grotere ongelijkheid, een mobiliteitsinfarct... In de oorspronkelijke tekst leek het alsof we deze problemen zouden aanpakken door beter te schakelen tussen creatieve burgers, een open middenveld, een bedrijf dat sociaal onderneemt en een overheid die vertrouwen geeft. Een betere samenwerking is echter niet voldoende om op te tornen tegen de vernietigende kracht van de blinde groei-economie. Een betere samenleving kan alleen als we ook het huidige maatschappelijk en economisch systeem in vraag stellen. De meerderheid van de aanwezigen vond dit ook en keurde ons belangrijkste amendement goed:

Groen is een sociaal-ecologische partij die wil bouwen aan een betere samenleving. Dat is samenwerking met de basisbewegingen die al aantonen dat het anders kan én met de maatschappelijke krachten die ijveren voor een structurele verandering van ons sociaal-economisch systeem.

Soms waren er leuke coalities met Jong Groen. Zo steunden we hun voorstel tot een 30 urenweek, maar konden we het congres (nog) niet overtuigen. Over hoe omgaan met big data, algoritmes en artificiële intelligentie... was het water tussen ons en Jong Groen nog te diep. We plannen er alvast (samen?) een congres over.

Tussen onze 57 amendementen zaten ook voorstellen uit ons eigen congres 'Leeftijdvriendelijke gemeente'. **Gratis zorg voor alle ouderen met chronische aandoeningen**, een actiepoint uit ons eigen GroenPluscongres 'Leefbare gemeente' behoort nu ook tot het programma van onze moederpartij.

Hoogtepunt was ongetwijfeld de goedkeuring van de **welvaartsgarantie**, een Groene uitwerking van het basisinkomen. Maken we er een tergend haalbaar instrument van om mensen te bevrijden van de arbeidsmarktverslaving.

den en een prima werkende metro. (pauzeert even) En alom veiligheidsmensen!

Wat doet zo'n maxi-fietstocht nog, buiten dat het je fit en scherp houdt?

Jacques: Het creëert een verbondenheid met mensen. Onderweg, maar ook hier. De tocht spreekt aan. Mensen herkennen er iets van zichzelf in. Een verborgen verlangen naar avontuur, naar het onbekende, naar wat ons overstijgt, ... Velen spelen met de gedachte 'dat zou ik zelf ook wel eens willen doen' ...

En de fiets, daar blijft niet veel van over, zeker?

Jacques: Mijn fiets was nieuw. Geen neusje van de zalm, een gewone deeglijke fiets, een Nortta. Die staat voor nazicht bij de fietshandelaar. Spijts de vele kilometers is hij nog in uitstekende staat. Klaar voor ... toch nóg een nieuwe tocht?

'Van Knokke naar Beijing'

Vrijdag 4 mei 2018, 20 uur, brengt Jacques Dierckx zijn fietsverhaal in 'Scharpoord', Maxim Willemspad 1, Knokke-Heist. Na afloop wordt een glaasje aangeboden. Een datum om te noteren!

Werkloos, maar niet nuttelos

Rita Van de Voorde voor de klas in Schorisse (Oost-Vlaanderen)

Het was schrikken toen de Vlaamse overheid mij, als 55-plusser, ontsloeg. Omdat ze de mond vol heeft over jobcreatie en ouderen aan het werk houden. Ik was één van de zestien contractuelen die aan de deur werden gezet. Ik ben dan beginnen solliciteren en was iedere keer blij dat ik me mocht aanbieden, in weerwil van mijn leeftijd. Niettemin was ik nooit de uitverkorene en ben ik een andere weg ingeslagen: die van voltijds vrijwilliger. Ik zou voortaan elke dag iets voor mijn kleine huishouden en voor de maatschappij doen. Tien jaar later is dat nog altijd mijn credo.

Soms zat ik mij in mijn beroepsloopbaan af te vragen wat de betekenis was van mijn werk, behalve dat ik een goed loon had. Wat ik nu doe is zinvol, al trekt de maatschappij er geen geld voor uit. Mijn inkomen is met de helft gedaald, maar ik ben dubbel zo gelukkig.

Ik bezoek elk jaar de basisscholen van mijn gemeente met een milieuproject. Zo zet ik wel 300 tot 500 kinderen in beweging om meer met de fiets naar school te gaan, minder plastic afval te maken, enz. Of ik trek met schoolkinderen of kleine groepjes volwassenen door een natuurgebied om de samenhang tussen fauna en flora aan te tonen. Hebben we meer landbouw met LEF nodig, zoals Wervel zegt? (LEF staat voor lokaal, eco en fair.) Ik vind van wel, dus stippel ik projecten voor jong en oud uit waar ik de blijde boodschap van LEF verkondig. Ondertussen voeg ik de daad bij het woord en koop zoveel mogelijk in de korte keten en niet méér dan ik nodig heb. De consumptie-maatschappij draait wel door zonder mij.

Toen ik hoorde dat het plaatselijk woon- en zorgcentrum een belevingstuin heeft en een actief beleid voor haar bewoners voert, kwam de gedachte dat ik daar misschien ook iets kon betekenen. Zo ben ik beginnen zingen in belevingskoor 'de Walnoot'. Je weet wel, een noot die de vorm heeft van hersenen (herinneringen) en klinkt als muziek. Het is prettig om er mensen te leren kennen en met hen nog andere momenten door te brengen.

Verder kan ik mij uitleven in wat ik al heel mijn leven graag doe: schrijven. Ik lever redactionele bijdragen voor verschillende organisaties en doe het graag en onbezoldigd.

Tot slot breng ik ook tijd door in *het verleden*. Ik leid bij voorbeeld schoolklassen of groepjes door de prehistorie of vertel hen over de materialen die vroeger voor kledij gebruikt werden: leer, vlas, wol, zijde, katoen. Zo was ik ontroerd door die enthousiaste jonge tiener bij wie *katoen* een belletje deed rinkelen. 'Katoen ken ik', zei hij, 'Ik heb katoen geplukt toen ik vanuit Syrië naar Turkije gevlucht ben'.

Katoen plukken is slavenarbeid, want het is een laaggroeiend struikje. Dat betekent, je de hele tijd bukken, misschien onder een verzengende zon. Het propje katoen zit in harde stekelige schutblaadjes. Het voelt aan alsof je bloemen van distels plukt. De plukker wordt per gewicht betaald. Zijn juf zei me: 'Wat kan je doen als je zo'n verhalen hoort? Je hebt zin om die kinderen eens stevig vast te pakken en te knuffelen.' Of hoe dat soort werk mij ook met onbekende werelden in contact brengt en mijn blik verruimt.

Als een minister op pensioenen of werkloosheidsuitkeringen wil besparen, betreur ik dat ten zeerste. Ik denk dan: 'Misschien zing ik samen met jouw moeder een lied.' Of: 'Misschien hebben de milieuprojecten waar ik mijn schouders onder zet meer effect dan dure campagnes die mensen smeken om hun gedrag te veranderen.'

Ik betreur dat onze maatschappij vooral denkt in economische termen en zich niet afvraagt wat werk echt betekent voor mensen. Ik probeer in ieder geval een bijdrage te leveren aan een betere maatschappij en ik weet dat ik niet de enige ben. Gelukkig maar. Straf ons daar niet voor, a.u.b.

Werken, werken, werken... tot je erbij neervalt

Hoe denkt iemand uit de vakbeweging over ons volgende congressthema 'Iedereen werkt!?' Jef Maes, bruggepensioneerd federaal secretaris van het ABVV kroop in zijn pen...

© Lus Joosten - Vlaamse Ouderraad

Op een blauwe maandag, begin 2000, vroeg Mia De Vits me om voor de vrouwencommissie van het ABVV enkele voorstellen voor een brainstorming rond de combinatie 'arbeid en gezin'. Als jonge vader had ik al ondervonden dat drie dagen 'klein verlet' te weinig waren bij de geboorte van een kind. Ik stelde daarom twee weken vaderschapsverlof voor. Als hoofdmoot werd het 'loopbaankrediet' gelanceerd. Met het interprofessioneel akkoord 2001-2002 en een CAO kregen de werknemers recht op 5 jaar 'tijdskrediet', en ook op 'landingsbanen' (4/5de en halftijds vanaf 50 jaar). Werknemers die tijdelijk minder werkten, of tijdelijk stopten, trokken een uitkering van de RVA. Hun pensioen- en werkloosheidsrechten bleven doorgerekend op het voltijds loon.

De Vlaamse paarsgroene regering deed daar nog aanvullende uitkeringen bovenop en na de Witte Woede kreeg de social profit nog een extra. Voor de lagere lonen was het mogelijk om halftijds te gaan werken met nauwelijks of geen inkomensverlies. Verschillende vrienden uit de social profit kozen voor deze formule en zijn daar eeuwig dankbaar voor. Zij vinden het best haalbaar om aldus tot hun 65'ste te blijven werken. Enkele jaren later bleek echter dat paarsgroen zich had vergaloppeerd. Er werd dus bespaard. Niet op de cadeaus aan de bedrijven of de gegoede burgers. Wel op het sociale. Langzaam maar zeker werd het tijdskrediet afgebouwd. Vandaag kan tijdskrediet nog enkel genomen worden als je 'een motief' hebt: opvoeding van kleine kinderen, zorg voor zieke familieleden, of opleiding.

Op het zomerconclaaf lag al een andere piste op tafel. De invoering van het 'deel-

tijds pensioen'. Dat deeltijds pensioen zou je enkel nog kunnen nemen enkele jaren voor je op pensioen mag. De uitkering die je dan krijgt wordt wel afgetrokken van je latere pensioenrechten.

Ondertussen kan je aan de mensen maar één raad geven: als je minder wil werken, of je wil stoppen, doe het dan nu! Elke dag worden de eindloopbaanmogelijkheden ingeperkt. Bij de volgende begrotingscontrole riskeer je op te draaien voor de niet betaalde facturen van de taxshift en de verlaging van de vennootschapsbelasting. Met deze regering evolueren we naar voltijds werken tot je 67'ste, tenzij je bij de happy few hoort die rond komen met minder loon en minder pensioen.

En dan, met de verkiezingen in zicht, ontdekken sommigen plots dat ouderen die minder betaald werken toch wel zinvolle dingen doen. CD&V lanceert nu het recht op minder werken voor grootouders die voor hun kleinkinderen willen zorgen. Eerst de landingsbanen afbouwen, dan ze opnieuw invoeren, op voorwaarde dat je kleinkinderen hebt.

Maar maken we ons geen illusies: als deze regering aan de macht blijft, gaan de landingsbanen en het brugpensioen definitief op de schop. Laten we ons op links dan ook niet vermoeien met 'originale' alternatieven, die niemand kent, laat staan verstaat. De pensioenleeftijd moet terug op 65. De landingsbanen moeten voor 'oudere' werknemers terug een recht worden: 4/5de vanaf 50 jaar, halftijds vanaf 55. Mensen die al een tijd gewerkt hebben, moeten recht kunnen opbouwen op 'tijdskrediet zonder motief'. In Australië bestaat dat al.

Jedereen werkt!

Waarom organiseert GroenPlus in april 2018 een congres over werken? Omdat onze samenleving aan een **arbeidsmarkt** verslaving lijdt en vergeet dat werken veel meer is dan actief zijn op die arbeidsmarkt. De Koning Boudewijnstichting berekende dat 753.243 mensen gemiddeld 189,3 uur per jaar werken als vrijwilliger. Dat zijn 86.400 voltijdse jobs, meer dan twee keer het personeel van de NMBS. Als deze vrijwilligers een week het werk neerleggen draait onze samenleving in de soep. 'Ouderen zijn niet meer actief, ze consumeren, reizen, kopen dure serviceflats en... ze kosten veel aan pensioen en ziektekosten', hoor je steeds weer. Dat veel ouderen nog actief zijn als vrijwilliger en heel wat zorg opnemen, wordt zelden vermeld.

Vrijwilligerswerk wordt niet gewaardeerd. Een man die al een tijd werkloos is, onderhoudt tweewielers en leert nieuwkomers fietsen. Hij geniet van de waardering, zijn zelfbeeld wordt versterkt. De VDAB verbiedt hem echter om te helpen in het buurtatelier, het zou hem beletten te solliciteren. Wie actief is in de sociale economie werkt volgens deze regering niet echt. De sociale contracten worden in de tijd beperkt en gereduceerd tot voorbereiding op de 'echte' arbeidsmarkt.

Open VLD-voorzitter Rutten stelde onlangs voor niet langer een belastingvermindering toe te kennen als in een gezin één van de partners niet actief is op de arbeidsmarkt. Zo worden ze (meestal vrouwen) wel gedwongen om te gaan werken en dragen ze bij tot hun emancipatie, dixit Rutten. Blauw is de partij van de individuele vrije keuze, tot je kiest voor minder of anders werken, voor consumeren in plaats van consumeren.

Of nog, een job zou de beste remedie zijn tegen armoede. De jobs die er recent zijn bijgekomen, hebben de armoede in ons land niet doen dalen. 40% van die banen zijn deeltijdse jobs en de helft ervan wordt beloond op het laagste niveau. Het gaat ook vaak om tijdelijke jobs.

Jobs, Jobs, Jobs!!! De wedstrijd tussen neoliberale excellenties, om ter meeste jobs creëren, focust enkel op kwantiteit en houdt geen rekening met kwaliteit. Het stijgend aantal mensen met burn-out wordt vaak verklaard door de moeilijke combinatie van arbeid en gezin, maar

de zinloosheid van heel wat jobs is veel vaker de oorzaak.

Terwijl heel veel zinnig werk niet betaald en dus ondergewaardeerd wordt, vinden we op de arbeidsmarkt tal van betaalde, maar nutteloze jobs.

Het kan anders!

Samen met alle GroenPlussers gaan we op zoek naar voorstellen om:

- af te geraken van de arbeidsmarktverslaving
- vrijwilligerswerk en de mantelzorg meer waardering en ruimte te geven
- de sociale economie te versterken
- de inbreng van ouderen beter zichtbaar te maken
- de band tussen arbeid en creativiteit te herstellen
- de transitiebeweging meer ruimte te geven.

Onze activiteiten van het voorjaar staan in teken van het congres. We bezoeken een repair café, organiseren met de gemeente een discussie over de lokale diensteneconomie, voeren een gesprek met een hardwerkende werkloze 55+...

Na de kerstvakantie bezorgen we jullie de ontwerp congresstukken. Tot 21 maart discussiëren en amenderen we de voorstellen. Op **28 april** maken we er met alle leden een **schitterend congres** van, met creatieve voorstellen, die we daarna ook binnen en buiten de partij promoten.

Autodelen 'Minder blik op straat, meer open ruimte.'

Lieve Snauwaert deelt haar auto en tekent de overeenkomst

Meer en meer duikt de term 'autodelen' op. De redactie van *Zilverblad* vond enkele GroenPlusers die, onder het mom van 'delen is het nieuwe hebben', gezamenlijk een wagen gebruiken.

Het principe van 'autodelen' is vrij eenvoudig: van een gedeelde auto worden alle kosten opgeteld (verzekering, waarde, wegentaks, onderhoud, ...). Aan de hand van die onkosten, plus een marge voor onverwachte herstellingen, wordt een gemiddelde kilometerprijs berekend. De autodelers betalen die gemiddelde prijs per kilometer die ze zelf afleggen aan de eigenaar van de wagen.

Anjes Dierens kunnen we een 'ancienne' noemen. Ze deed aan 'autodelen' avant la lettre. Anjes: 'Vanaf februari 1975. We gingen toen samenwonen met 6 volwassenen en 5 jonge kinderen. We huurden een groot herenhuis in het centrum van Mechelen. We hadden maar 1 auto en noteerden de ritten in een gewone rekenschrift. Toen was er nog geen sprake van de vzw 'Autodelen'. Maandelijks werden de autokosten verrekend met elke gebruiker, afhankelijk van het aantal gereden kilometers.'

Wat zijn de voor- en wat zijn de nadelen?

Anjes: 'De belangrijkste voordelen: Het is goedkoper en er zijn minder auto's in omloop. Je neemt sneller de fiets, je gaat te voet of met het openbaar vervoer, want de deelauto is niet altijd vrij. Natuurlijk ook minder vervuiling. En met minder 'blik' op straat is er meer plaats voor open ruimte. Een nadeel is wel dat de auto niet altijd beschikbaar is als je hem wil gebruiken. Het komt er dus op aan tijdig te reserveren en een beetje vooruit te denken. Maar dat gaat zeker! Een nadeel is ook dat de deelauto-parkeerplaats,

herkenbaar aan de groene lijn binnen de witte lijn en aan het speciale verkeersbord, nogal eens ingenomen wordt door andere chauffeurs. We zoeken dus nog naar een oplossing om die deelauto-parkeerplaats vrij te houden. Als een autodeler voor een tijdje (een week, 14 dagen of langer) weg is met de deelauto, kan die plaats natuurlijk gebruikt worden door niet-autodelers. **Iemand een efficiënt voorstel?**

'Gewoon even de klik maken!'

Autodelen is een perfect alternatief als tweede wagen, zeker wanneer die maar sporadisch gebruikt wordt en weinig kilometers vreet. Ondanks haar drukke activiteiten in alle windstreken van ons land stelde **Lieve Snauwaert** haar wagen ter beschikking als deelwagen. Ze tekende een contract via CozyCar. In Herentals, waar Lieve woont, was op dat moment al een groep autodelers actief.

Lieve: 'We zijn geweldig goed georganiseerd. Via een whatsapp-groep wordt de wagen gereserveerd. We delen ook op meerdere vlakken. Zo wordt er al eens een sms rondgestuurd in de zin van: 'Ik ben nu bij Bioplanet, moet ik voor iemand iets meebrengen?'

Voor het Herentalse raadslid was de stap naar autodelen niet evident. Lieve: 'Ik ben nog van de generatie 'mijn auto, mijn vrijheid'. Dus moest ik gewoon even de klik maken om te leren plannen.'

Meer info?

www.autodelen.net of www.cozycar.be

'Als het weerlicht' Riet Vanloo

Schrijfster Riet Vanloo pikte tijdens haar vrijwilligerswerk in een woonzorgcentrum een bijzonder verhaal op. Ze vereeuwigde in een gebeurtenisgetrouwe roman een relaas over de gruwel en absurditeit van de oorlog. En over de grote liefde tussen vader en dochter.

Riet Vanloo (Kortrijk, 1948) woont sinds 1973 in Turnhout. Na een carrière in het onderwijs en de uitgeverijwereld ging ze in 2010 met pensioen, maar bleef ze cultureel actief. Riet schrijft verhalende, op de realiteit gebaseerde romans in een eenvoudige taal. In 1994 debuteerde ze met het (oorlogs)verhaal 'Tot morgen', over vooroordelen. De thema's die ze in haar boeken verwerkt getuigen van een grote belangstelling voor mensen, (vreemde) culturen en bekommernis om sociale problemen.

Riet: 'De dame die ik ontmoette in het woonzorgcentrum noem ik Hermina in mijn boek; ze wil niet op de voorgrond treden. Op een dag vertelde ze mij haar verhaal. Ze was 7 jaar toen haar moeder besliste om voor het oorlogsgeweld te vluchten naar Zuid-Frankrijk met de vrouwen en kinderen van de familie. De mannen waren gemobiliseerd. Er gebeurde iets waar Hermina nog elke nacht van wakker wordt. In het boek volg ik Hermina, die een hechte relatie had met haar vader die vrachtwagenchauffeur was. Het verhaal speelt zich af tijdens, maar ook na de oorlog en waarin de vrachtwagen van haar vader een grote rol speelde.'

'Als het weerlicht' is een verhaal over de gruwel en absurditeit van oorlog en hoe een mensenleven erdoor wordt bepaald. Riet: 'Hermina vertelde mij haar verhaal en dat heb ik getoetst aan wat er geweten is, waar er bewijzen van zijn. Dat was niet altijd gemakkelijk. Zo zei ze dat ze tijdens hun vlucht opgevangen werden door een kasteelheer ergens in Frankrijk. Het dorp zou Espouille heten, volgens haar. Na lang zoeken vond ik dat ze in Estipouy verbleef en dat het kasteel vandaag de dag een hostellerie is.' De vader van Hermina werd als vrachtwagenchauffeur meteen door de Duitsers ingepalmd. Toch kon hij heel wat mensen helpen en dat deed hij ook.

Hij zorgde ervoor dat mensen die honger leden aan eten geraakten. Riet: 'Als er groenten in de vrachtwagen lagen (voor de Duitse Legers) liet hij een stuk van het zeil los, zodat burens zich konden bedienen. De man werd daar na de oorlog goed voor beloond. Bij zijn begrafenis was zijn kist bedekt met de vlag van de Witte Brigade.'

Met een groot inlevingsvermogen schrijven, is hét handelsmerk van Riet Vanloo. Ook in dit boek is dat duidelijk. Riet, die in de huid van Hermina kroop, paste zelfs het taalgebruik aan. Riet: 'Inderdaad. Ik volg Hermina van haar 7de tot haar 17de jaar en iemand van 7 heeft een heel ander taalgebruik dan een jongvolwassene. Ik heb er ook op gelet om in de verhalende stukken Hermina's woorden letterlijk te gebruiken.'

Wat voor de auteur als een hele uitdaging begon, is geresulteerd in een geslaagde docu-roman. 'Als het weerlicht' is een filmisch verhaal, een kleine geschiedenis, een familiechroniek van bescheiden mensen, die opgaat in een groot universeel oorlogsverhaal.

Het boek 'Als het Weerlicht' is te koop of te bestellen bij de betere boekenboer en vzw De Scriptomanen. Meer info: <http://rietvanloo.inter-actief.be>

Ecowijken, een weldaad voor ouderen

Lobbensteden en ecowijken zijn het woonmodel van de toekomst, zo voorspelde prof. em. Erik Rombaut op ons colloquium van 10 november, Ecowijken, een weldaad voor jong en oud! Ze zijn ook het resultaat van slimme ruimtelijke planning.

Meer weten?
www.groen-plus.be

Vlaanderen blijft maar sukkelen met een mobiliteitsinfarct en onleefbare steden. Hoe komt dat toch? Boosdoener is de huisje-tuintje-autootje-droom én de **concentrische stad**. Die stad bouwde alle groene ruimte vol en verborg alle water. Auto's kregen er vrije baan. En gezinnen met kinderen trokken steeds vaker naar de voorstad, maar werden zo pas echt afhankelijk van de auto. Nog meer verkeersellende en stress volgden. En daar bleef het niet bij. Vervuilde stadslucht en zomerse temperaturen zorgen samen voor giftige zomersmog en ... het vroegtijdig overlijden van ruim 700 ouderen! Tel daarbij de oversterfte door fijn stof van diesels en je ziet dat dit type stad een ramp is. Minder rijden bij ozonpieken lost weinig op. Water en groen, dé natuurlijke koelsystemen voor een stad, moeten we dringend weer in de stad brengen!

Ook de **tuinstad**, in feite een Engelse uitvinding, maar al lang hét model van de Vlaamse verkaveling, heeft een hoge kost. Vrijstaande, slecht geïsoleerde, grote woningen slurpen massa's - ooit goedkope - brandstof op. Individueel autobezit is een must; vandaar de 5 miljard euro voor salariswagens in dit land. En zonder woonbonus, geen huisje-tuintje-autootje. Wee dus de politicus die aan deze pijlers raakt! Maar in een land van kavels (35.000ha) en woonlinten (ca. 6000 km) zijn voorzieningen als riolering, straatverlichting of huisvuilophaling in feite onbetaalbaar. Om maar te zeggen dat functies scheiden, zoals Le Corbusier ooit promoveerde, nefast is. Bovendien wonen vooral ouderen in weinig geïsoleerde, te grote huizen, waar ze vereenzamen. Zelfs

een winkel is er niet in hun villawijk.

Ons ruimtegebruik moet dus dringend anders. Valencia, Amsterdam, Berlijn en Kopenhagen kozen voor het lobbenmodel. De **lobbenstad** heeft een compact centrum met een ziekenhuis, cultuurcentrum en station en daarrond lobben met woningen, winkels, bedrijfsterreinen, kantoren, verkeer en openbaar vervoer. In de blauwgroene vingers ertussen vind je voet- en fietspaden, stadslandbouw, het kerkhof, sportvelden, water, bos en natuur. Die 'vingers' scheiden ook de woonwijken van elkaar. Auto's moeten via de ringweg; fietsers en voetgangers kunnen veilig binnendoor. De natuur zelf zorgt voor koeling op warme dagen. Stijgt de lucht boven het hete centrum, dan begint een frisse bries te waaien vanuit de blauwgroene zone. Lobbensteden hebben dus troeven zat.

Lobbensteden zijn bovendien compact. De woondensiteit is er hoog, maar woontorens vind je er niet. Dat kan door de publieke en private ruimte ingenieus te mengen. Bewoners hebben een eigen én een gezamenlijke tuin. Vaak delen ze de fietsberging of de wasruimte. Het heeft iets van de dorpswasplaats van weleer. En die slimme verhouding tussen gedeeld en privé blijkt een belangrijke sleutel voor goed cohousing. Er is ook een participatief traject met burger-bouwgroepen, waarbij de overheid kan faciliteren met een 'bouwmarkt' voor kandidaat-cohousers. Specifiek voor ouderen is het Abbeyfield-project. Ook dat beoogt cohousing in een rijke omgeving, dicht bij openbaar vervoer.

Verkiezingen Nieuw nationaal Bestuur

Tijdens het congres in Gent, op zaterdag 28 april, verkiezen alle aanwezige 55-plussers van Groen een duo van voorzitter en ondervoorzitter en 4 bestuursleden.

Die zorgen voor politieke standpunten, campagnes, acties, vorming, studiereizen, communicatie via Zilverblad en digitaal, vertegenwoordiging in de Vlaamse en Federale Ouderenraad, in het Europees Netwerk Groene Senioren...

De huidige leden zijn 4 jaar geleden verkozen. Het zijn voorzitter Hugo Van Dienderen, ondervoorzitter Cecile Sillis, secretaris Hervé Devos, penningmeester Lieve Snauwaert. Daarnaast zijn gecoöpteerd: campagneleider Luc Debuyst, de ICT-secretarissen Jacques Van Gastel en Marc Peetermans, eindredacteur Zilverblad Walter Decoene en politiek adviseur Mieke Vogels. De provinciale besturen en de Antwerpse Groene Senioren zijn ook vertegenwoordigd.

Er zijn ook verschillende Plussers die de vergaderingen volgen, want zoals alle vergaderingen van Groen zijn die open voor alle leden.

Heb je zin in een verkozen nationale functie, neem dan contact met een van de huidige leden van het bestuur.

Begin volgend jaar volgen meer gegevens over deze verkiezingen.

ECOLO en GroenPlus samen op wandel- en studiereis in Mons en omgeving

Het wordt stilaan een traditie: GroenPlus Oost-Vlaanderen steekt de taalgrens over en gaat op stap met ECOLO, om samen te wandelen en groene initiatieven te verkennen.

We begonnen ooit met 'Le Pays des Collines', pal over de taalgrens. (Wie herinnert zich nog het contact met de sympathieke Marcheurs du Mercredi?) Twee jaar later volgde de streek van Tournai (Doornik), met de indrukwekkende oude kalkovens... Telkens bedachten we verdienstelijke socio-ecologische initiatieven met **'une plume verte'**. In 2018 verkennen we de streek van Mons (Bergen).

Een greep uit het programma...

Wandelingen in het moerasgebied van Harchies, met natuurgids. **Bezoeken** aan: de geothermische installaties van IDEA, met gebruik van ondergronds warm water, de ambachtelijke brouwerij 'Ca Brasse Pour Moi', bioreastaurant en CC 'Le La du Haut-bois': gastoptreden lokale muzikanten, 'Le Moulin de la Hunelle': B.W. en opleidingscentrum koken, restauratie en biologisch tuintieren, Groupe COMET: recuperatie en hergebruik van edelmetalen uit afgedankte toestellen, 'Au Four et au Moulin': bakkerij met producten uit de korte keten en tewerkstelling ex-gedetineerden, Kringloopwinkel 'Emmaüs': recyclage van oude meubelen door lokale kunstenaars...

Praktisch

Van 3 tot en met 6 april 2018 hebben we de moderne en comfortabele **jeugdherberg** van Mons afgehuurd. De jeugdherberg ligt pal in het mooie stadscentrum van Mons (Rampe du Château, 2) en op wandelafstand van het station.

Deelname: leden € 250 (niet-leden € 280) - Alles inbegrepen (vervoer per bus, gidsen, alle maaltijden). Volpension vanaf het avondmaal op 3 april 2018 - max. 52 deelnemers, in twee- of eenpersoonskamers. Voor een éénpersoonskamer betaal je per overnachting € 10 extra. Niet inbegrepen: eigen drankgebruik.

Inschrijven bij Lieve Parmentier 0498/88.22.62, of via lieve.dirk@telenet.be, met naam, volledig adres, geboortedatum en kamerkeuze. Inschrijving is definitief, mits storting van € 120 voorschot op rekening BE86 5230 8087 6150 van GroenPlus Oost-Vlaanderen, met vermelding 'Mons 2018'.

GroenPlus Kerstreceptie

"Interculturaliteit of conflict?"

Die vraag behandelt Rik Pinxten, professor-emeritus van de U-Gent, als gastspreker.

We leven in een superdiverse maatschappij. Gaan we de uitdaging aan om via interculturele contacten ons samen leven te verrijken? Of gaan we het wij-zij denken aanscherpen, bv om er politieke munt uit te slaan? Verbinden of verdelen?

Rik Pinxten is antropoloog en schrijft ook voor een groot publiek over deze en andere kwesties. Hij was een tijdlang voorzitter van het Humanistisch Verbond. Hij neemt actief deel aan het maatschappelijk debat. Google maar eens naar hem.

Groen staat voor actief pluralisme en daarom biedt GroenPlus op zijn Kerstreceptie altijd een forum aan een levensbeschouwelijke spreker.

Uiteraard is er gelegenheid om bij te praten bij een glas en een hapje. De Kerstreceptie van GroenPlus is telkens een heel aangename bijeenkomst. Met heel wat oudere leden, geïnteresseerde buitenstaanders en een afvaardiging van (Jong) Groen.

Vrijdag 22 december 14.30 - 18 u

in Jeugdherberg De Blauwput, Martelarenlaan 11, 3010 Leuven (Kessel-lo) vlakbij Station NMBS.

Dus niet zoals traditie in het nationaal secretariaat.

Deelname gratis; inschrijving nodig:

<https://goo.gl/WQjCiu>

Ouderen en wonen

Na een actieve loopbaan is het belangrijk dat oudere mensen nog steeds kunnen participeren aan het maatschappelijk leven. Een belangrijke hefboom hiervoor is waardig wonen. Het ouderlijke huis wordt te groot en de zorg voor het dagelijks onderhoud neemt teveel tijd in beslag. De verhuis naar een woonzorgcentrum is niet altijd de enige oplossing. Vele tussenvormen zijn mogelijk.

Hier ligt niet alleen een enorme uitdaging voor lokale besturen, maar vooral heel wat mogelijkheden om nieuwe verbindingen te realiseren. Een lokaal bestuur kan hierbij het verschil maken en zo mee een warme gemeenschap te realiseren.

Dit wordt onze insteek voor een **uitwisselings- en inspiratiedag rond 'Ouderen en Wonen' op 19 april 2018 in Hasselt**. Dagvoorzitter is **Mieke Vogels**.

Welkom vanaf 13u00, om 13u30 starten we. Afsluiten met een droogje en een natje doen we om 17u30.

Deze dag is vooral bedoeld voor beleidsmedewerkers en beleidsmakers die actief bezig zijn met 'ouderen en wonen', maar ook voor mensen die beroepsmatig of als vrijwilliger te maken hebben met de uitdagingen van het ouder worden in een waardige woonomgeving.

Meer info: bert.verleysen@groen.be of

www.groenbilzen.be/waardigwonen

GroenPlus West-Vlaanderen slentelt aan...

'... een fijne fietstocht'

Volgende zomer zal het vier jaar geleden zijn dat jullie nog eens mochten trappen in West-Vlaanderen. **Van dinsdag 10 tot vrijdag 14 juli 2018** gaan we op pad langs de Leie en het kanaal naar Bossuit. We verblijven in jeugdherberg Groeninghe in Kortrijk.

We fietsen twee volle dagen, pikken hier en daar wat cultuur mee en reiken op de vooravond van 11 juli enkele Groene Sporen uit.

Het volledige programma, hoe en wanneer inschrijven en andere praktische details vernemen jullie later in het Zilverblad.

Hou dit dus in het oog en blokkeer alvast de data van deze Groene Sporentocht in jullie nieuwe agenda.

GroenPlus telt ruim 2.000 leden en daar zijn we blij mee. Maar er is altijd plek voor nieuwe, enthousiaste 55+. Ben je ook geen stilzitter en spreekt een gezond en veilig leefmilieu tot je verbeelding? Of kom je graag onder de mensen? Dan vind je zeker je gading bij GroenPlus. Word lid van Groen – het 1ste jaar gratis! – en als 55+ ben je automatisch lid van GroenPlus.

Zend een mailtje aan zilverblad@groen.be, of geef een telefoontje aan Walter Decoene, 0487/68.29.45.

Verantwoording

Tenzij uitdrukkelijk vermeld, berust de verantwoordelijkheid voor artikels en standpunten die in het Zilverblad verschijnen bij de steller ervan. Wanneer het een mening betreft die afwijkt van het partijstandpunt zullen beiden worden vermeld.

Colofon

Zilverblad is een uitgave van GroenPlus en verschijnt 4x per jaar: in maart, juni, september en december. Gedrukt op cyclusPrint papier van 100% gerecycleerde vezels.

Verantwoordelijk uitgever: Hugo Van Dienderen, Sergeant De Bruynestraat 78-82, 1070 Brussel.

Eindredactie: Walter Decoene.

Werken mee aan dit nummer: Joris Willaert – Marleen De Vry – Walter Decoene – Elle Van Loy – Mieke Vogels – Rita Van de Voorde – Jef Maes – Frans Roggen.

Redactieraad: Catherine Stepman, Elle Van Loy, Frans Coenen, Frans Roggen, Hugo Van Dienderen, Joris Willaert, Marleen De Vry, Rita Van de Voorde, Tania Solomaniuck, Walter Decoene.

Foto's: Walter Decoene – Elle Van Loy – Rita Van de Voorde – Lus Joosten.

Druk: De Wrikker cvba / Berchem - www.dewrikker.be

Op het internet?

Natuurlijk. Elk nummer verschijnt op de www.groen-plus.be, de website van GroenPlus. En je vindt er ook nog heel wat andere interessante informatie.

Uitschrijven voor de papieren versie kan, met een brief(kaart) aan: Redactie Zilverblad, p/a Henri De Braekeleerlaan 47a, 2630 Aartselaar, of een e-mail aan walter.decoene@gmail.com

Dozen

Heel lang geleden -ik zat nog in Leuven; waarom ben ik vergeten- sprak een diepe stem deze woorden: 'Mensen die dozen verzamelen zijn geniaal.' De gast naast mij aan de toog was heel slim en hij had het waarschijnlijk over zichzelf. Dozen hebben altijd een grote aantrekkingskracht op mij uitgeoefend. De correlatie 'doos en genie' zei me niets. Maar ik wou wel dat het waar was.

Eerst kwamen de koekendozen met Foudewijn en Babiola. Ons moeder had er nog een met koningin Astrid. Daarin zaten de foto's. Zelf hield ik 'den al' bij: doosjes van pikkertjes, een Chinese toverdoos, gepolitoerde dozen, grote dozen, kleine dozen, allemaal dozen. Komt dat zien! Mijn dozen! Er hield altijd wel iemand een doos voor me bij. Doos na doos geraakte gevuld. Met overschotten van leven. Met dingen

waar ik geen blijf mee wist. Vaak was de doos mooier dan de inhoud. Ik had ze moeten labelen. Want in die dozen vindt een kat haar jongen niet terug.

Bovenop de boekenrekken staan ze: rode, groene en zwarte dozen. Vol boeken. Opgevreten door het stof, ouwe lorren uit het stenen tijdperk. Mijn vrouw smeekt me, bijna op haar knieën, om toch maar wat meer weg te doen. Om er mijn dochters niet mee op te zadelen.

Zouden zij dat dan niet leuk vinden? Snuisteren in hun vaders rommel? Mijn madam komt zelf uit een familie van 100-jarigen. Eens zo ver kan ze zich laten helpen door de achterkleinkinderen!

Zou je er dan niemand een plezier mee kunnen doen? Dozen met inhoud! Gratis stofnesten erbovenop!

In de slaapkamer ligt een papier met de agenda van een workshop 'FACEBOOK' van GroenPlus in het Vlaams parlement. Daarop plakt de sticker die we normaal hadden moeten inleveren bij het verlaten van het pand. Ik had een souvenir nodig. Vond ik. Maar waar blijf ik er nu mee? Opbergen in een doos!? Bij die andere dingen uit mijn leven die ik absoluut niet meer terugvind. Waarvan ik zelfs niet weet in welke doos ze steken. Dat moet Alzheimer zijn: mijn hele geheugen zit veilig opgeborgen in dozen. Eerst verhuist het naar de zolder en dan wordt het bij het grof vuil gezet. Waar ligt toch dat Rode Boekje voor Scholieren, waarmee ik op school liep te leuren? Waar zijn die pamfletten van de Kabouterbeweging? De brochures van Ho Chi Minh?

Mijn vrouw moest een doos hebben. Ze wilde orde scheppen in haar kast. Orde scheppen?! Zij kan haar hele hebben en houden: jaren ervaring, geestelijke rijkdom, foto's en jeugdherinneringen kwijt in één schoendoos. Perfect geschikt. Binnen de minuut vindt ze daarin het juiste item, als daarnaar gevraagd wordt.

Zeg: Het waren wel mijn dozen, hé. Grootmoedigheid bracht echter meer op.

Met kloppend hart opende ik de eerste doos. Ze zijn leeg, bijna.

Op maandag halen ze het oud papier op. Mijn schat heeft me gevraagd om niet alles ineens buiten te zetten. Dat zou een verkeersopstopping veroorzaken. Jammer dat ik al die dozen niet in mijn computer kreeg. Een genie? Ge moet eens komen. Een neuroot, ja.